

■ «Θεέ μου, φρόντισέ τους»

Προσοχὴ μεγάλη στὰ χαρτιὰ μὲ ὀνόματα* ποὺ δίνουμε γιὰ μνημόνευση

Όταν γράφεις ἓνα ὄνομα σὲ ἓνα σημείωμα γιὰ τὴν Προσκομιδὴ, ἐκ πρώτης ὄψεως, φαίνεται πὼς δὲν κάνεις τίποτα σπουδαῖο. **Έ**να κομμάτι χαρτί, ἓνα στυλό, μερικά ὀνόματα γραμμένα βιαστικά πρὶν ξεκινήσει ἡ Θεία Λειτουργία.

● **Α**λλά, ἐκεῖνη ἀκριβῶς τὴν στιγμή, ὀφείλεις νὰ ἔχεις τὴν αἴσθησι, ὅτι παίρνεις κάποιον ἀπὸ τὴν δική σου φροντίδα καί, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβεις, τὸν παραδίδεις στὴν ἄμεση φροντίδα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Μυστικὸς Κόσμος πάνω στὸ Δισκάριο

Στὴν Προσκομιδὴ, ὁ Ἱερέας δὲν βλέπει ἀπλῶς γράμματα. **Β**λέπει ἀνθρώπους. **Γ**ιὰ κάθε ὄνομα (Μαρία, Ἰωάννης, Ἀνδρέας, σύζυγος, παιδιά, ἐχθροὶ καὶ φίλοι), παίρνει μὲ τὴν λόγχη μία μικρὴ **μερίδα** (ἓνα ψίχουλο) ἀπὸ τὸ πρόσφορο καὶ τὴν τοποθετεῖ πάνω στὸ Δισκάριο, δίπλα στὸν Ἀμνὸ.

Έκεῖ, σὲ αὐτὸν τὸν μικρὸ δίσκο, μαζεῦεται σιγά-σιγά ἓνας ὁλόκληρος κόσμος: **Ζ**ωντανοὶ καὶ κεκοιμημένοι. **Υ**γιεῖς καὶ ἄρρωστοι. **Α**νθρωποὶ δικοὶ μας, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι μὲ τοὺς ὁποίους ἴσως δὲν μιλάμε πιά.

Εἶναι μία εἰκόνα ποὺ θὰ ράγιζε τὶς καρδιές μας ἂν μπορούσαμε νὰ τὴν δοῦμε. **Ό**λη ἡ οἰκογένειά σου καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ γνωρίζεις, ἀγκαλιάζουν τὸν Χριστὸ μὲ τὴν μορφὴ αὐτῶν τῶν μικρῶν **μερίδων**. **Τ**ὰ ὀνόματά τους δὲν χάνονται στὸν ἀέρα. **Τ**οποθετοῦνται μυστηριωδῶς δίπλα στὸ Σῶμα τοῦ Κυρίου.

Ὁ Πνευματικὸς «Σεισμὸς»

Ὁ πραγματικός, ὅμως, συγκλονισμὸς ἔρχεται στὸ τέλος. **Μετὰ** τὴν θεία Μετάληψη, κατὰ τὴν «συστολή», ὁ Ἱερέας παίρνει ὅλες αὐτὲς τὶς **μερίδες** καὶ τὶς βυθίζει μέσα στὸ Ἅγιο Ποτήριο, ὅπου βρίσκεται τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, λέγοντας: **«Ἀπόπλυνον, Κύριε, τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἐνθάδε μνημονευθέντων δούλων Σου τῷ Αἵματί Σου τῷ Ἁγίῳ».**

Σκέψου το: τὰ ὀνόματα ποὺ ἔγραψες σὲ λίγα δευτερόλεπτα, βυθίζονται τώρα στὸ λουτρὸ τοῦ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ γιὰ τὴν συγχώρεση τῶν ἁμαρτιῶν τους. **Ἴσως** κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς νὰ ἔχουν ξεχάσει τὸν Θεό. **Ὁ** Θεός, ὅμως, δὲν τοὺς ξεχνᾷ, ἀρκεῖ κάποιος νὰ τοὺς φέρει μέχρι τὸ Θυσιαστήριο.

Μία Προσευχὴ χωρὶς Λόγια

Μπορεῖ μερικὲς φορὲς νὰ νιώθεις, ὅτι δὲν ξέρεις νὰ προσεύχσαι σωστά. **Ὅταν** ὅμως τὸ χέρι σου γράφει σὲ μία γωνιὰ ἐνὸς χαρτιοῦ γιὰ τὴν μανά σου, γιὰ τὸ παιδί σου, γιὰ ὅσους σὲ πλήγωσαν, ἐκείνη τὴν στιγμή ἔχεις πεῖ μία προσευχὴ βαθύτερη ἀπὸ κάθε θεολογία. **Εἶπες** ἀπλά: **«Θεέ μου, φρόντισέ τους».** Τὸ χαρτί τῆς Προσκομιδῆς μᾶς διδάσκει νὰ ἀγαπᾶμε μὲ τὴν καρδιὰ τοῦ Θεοῦ. **Ἀν** σταματᾷ στὸ ἐγώ, ἀλλὰ μᾶς ὠθεῖ νὰ ἀγκαλιάσουμε τοὺς πάντες.

Τὴν ἐπόμενη φορὰ ποὺ θὰ κρατήσετε ἓνα τέτοιο χαρτάκι, θυμηθεῖτε τὴν διαδρομὴ του: **Ἀπὸ** τὸ χέρι σας, στὸ Δισκάριο τῆς Προσκομιδῆς, καὶ τελικὰ μέσα στὸ Ἅγιο Ποτήριο. **Τὰ** ὀνόματα ποὺ γράφετε φτάνουν πιὸ κοντὰ στὸν Θεὸ ἀπὸ ὅσο θὰ μπορούσατε ποτὲ νὰ τὰ πάτε μὲ τὴν δική σας δύναμη.

(*) Βλ. <https://agiosnikolaosalimou.gr>. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.